

Első fejezet

*Az Úr 1666. éve
Kos hava
Tavaszpont
Mérleg holdtölte idején*

A völgyből semmi sem látszott. Már az utolsó kanócot is elfújták. Az utcában teljes sötétség honolt.

Nem is olyan messze, talán úgy jó ötven lóvágványira az utolsó kontyos tetejű háztól a völgyben, pont ott, ahol Tokaj legmagasabb hegye emelkedett, egy ösvény kanyargott. Ez azonban nem kitaposott útvonal volt. A magas füveket csak ritkán, az évkör fordultával érintette szoknyaszegély, akkor is titokban. A pogány ünnepek a Hegyalja népe számára nemcsak rég elfeledettek voltak, de az egyház által is tiltottak, ugyanis ördögtől valónak tartották ezeket.

Amikor a hold elérte az égen a legmagasabb pontot, akkor köszöntött be az éjfél, ami ebben az évben a tavaszi nap-éj

egyenlőséget jelentette. A Gyümölcsoltó Boldogasszony napjához legközelebb eső teliholdat régen férges holdnak is nevezték, mert ekkor jelentek meg az első férgek a melegedő talajban, ami a gazdák és hűbéreseik számára egyben a tavaszi munkák kezdetét is jelentette.

A hegy lábánál három alak szállt le éppen egy paripáról. A legmagasabb alak a ló füléhez hajolt, sűgött neki valamit, mire az elügetett a bokrok mögé. Ekkor egy pillanatra megtorpantak, körbenéztek. Arcuk nem látszódott, mert mindhárman bokáig érő csuklyás pelerint viseltek, nyaknál megkötve. Végül ott, ahol a legmagasabban nőtt a fű, elkezdtek felfelé menetelni.

Lábuk nyomán szinte a semmiből megjelent egy mezei nyúl. A legutolsó, legtörekenyebb alak hátrapillantott, mire a nyúl követni kezdte őket.

Mindhárman hatalmas fáklyát tartottak egyik kezükben, a másikonban egy-egy virágkoszorút. Lihegve taposták a kígyózó utat felfelé.

Felérve a csúcsra a fáklyákat körben a földre dőfték, meggyújtották. Huhogó hang köszöntötte őket, egy hófehér bagoly. Egyikőjük odalépett az állathoz. Fejéről lehúzta a csuklyát, ami alól hosszú, vörös fürtök bukkantak elő. Biccentett egyet a bagoly-nak, mire az a jobb vállára repült.

Itt jóval fagyosabbnak érződött a levegő, mint lent a völgyben, de látszólag ez cseppet sem zavart senkit. Talán azért, mert tudták, hogy ünnepelni, táncolni jöttek, ami majd felmelegíti őket.

Kis idő elteltével körbe rendeződtek, majd kézen fogva nézték a teliholdat.

- Hát eljött a tavasz, és mi újra itt vagyunk.
- Csak mi hárman!

– Ez a mi titkunk! – mosolyogtak, majd elengedték egymás kezét. Ekkor a hófehér bagolynak súgott valamit a vörös hajú leány, mire az elszállt. Hirtelen mozdulattal a másik kettő is földre dobta köpenyegét, ami alatt fehér hálóinget viseltek. Egyenként meggyújtották a fáklyákat.

Hálóingjükből csak kézfejük látszódott ki, ami finoman suhant a fagyos levegőben. Apró virágkoszorúkat tartva hajlongtak az ég, majd a föld felé. Ezután a virágkoszorúkat egymás fejére helyezték.

– Éljen a mindenség Úrnője!

– A mindennek anyaméhe!

– A csillagos ég köpönyege! – kiáltották egyszerre, fejükön a virágkoszorúval. Majd hirtelen szétszéledtek úgy két karhajtásnyira egymástól, és énekelni kezdtek:

*„Méhiünkől jön az erő,
Tőled kaptuk, Istenő!
Boldogasszony, hozz tavaszt, rügyet fakassz,
Várunk Istenő!”*

Csípőjük egyszerre ringott az ezüstös csíkot rajzoló hold fényében. Idegen szemnek begyakorlott mozdulatsorként hatott volna, de a tánc leginkább a vérükben lüktetett.

A lobogó fáklyák fényében ekkor már tisztán kirajzolódott az arcuk: a Frólich nővérek voltak. Egy vérből valók, mégis különbözőek.

TOKAJ KIKÖTŐJE, BODROG MENTE

Regéc és Patak, a két végvár, büszkén fogta közre a török kutyától megsarcolt Tokajt.

Most is, mint minden tavasszal, harapni lehetett a hegyoldalban a friss levegőt. A tavaszi földmunkák kezdetét jelentette a vásár. Az állatok kihajtásával viszont Szent György napjáig még várni kellett. A lankás lejtőkön kopaszon álltak a tőkesorok.

Ez a táj nemcsak a hegyoldalban kunkorodó szőlőkacsokról, hanem betyár lakta, sűrű erdőiről is ismert volt. Csak úgy hívták: *a rettegett rengeteg*. Legalábbis a nép így emlegette. Úgy tartották: *fehérnépnek boszorkányság, legényeknek bátorságpróba* bemenni oda.

A Frólich nővérek azonban pontosan tudták, miféle erőket rejt az erdő mélye. Ők ismerték csak igazán. Nádfedeles házuk mögött – ami a völgyben a legutolsó volt – úgy ötven lóvágtányira, bal kéz felől Tokaj legmagasabb hegye, a Hajatlan-hegy emelkedett, jobb kéz felől a távolban pedig a több ezer holdnyi méregzöld rengeteg terült el.

Most, tavaszkezedkor – legközelebb pedig majd az őszi munkák végeztével – pont ott, ahol a Tisza beletorkollik a Bodrogba, a Hegyalja népe a víz partján tartotta sokadalmát.

Ilyenkor egy teljes napon át tartott a vásár. Állódélben már a friss kenyér, a sült hal és a legfinomabb borok zamatos illata keveredett a levegőben. A legtöbb úr ekkortájt még pénzügyeit rendezte egymással. A zsellérek a vetéshez és plántáláshoz, nyírás-hoz való eszközöket méricskéltek még, mielőtt dalos kedvűre itták volna magukat. Asszonyaik és gyermekeik a gombkötők vagy a virágárusok sátraiban lévő portékákat lesték.